

Nöroçeşitlilik için farkındalık adımı

Bir yılın aşkın çabanın ardından bu sene kurulan Nöroçeşitlilik Kulübü'nün danışmanı Ceren Onay ile görüştük. Bu kulübün ihtiyacını nasıl gözlemlediğini sorarak röportajımıza başladık.

■**Ünlem Kolektifi:** Merhabalar Ceren Hocam, öncelikle bizimle röportaj yaptığınız için teşekkür ederiz. Nöroçeşitlilik Kulübü'nün ihtiyacını bu okulda nasıl gözlemlediniz?

■**Ceren Hoca:** Aslında bu hikaye kendimle ilgili bir şeyleri fark etmemle başladı. O sene sınıfımda nöroçeşitli öğrencilerimin olduğunu öğrendim. Kendimi hep içine kapalı sanırdım ama zihnine gelen duyuşsal veri akışından bitkin düşen biri olduğumu anladım. Sonra sosyal medyada nöroçeşitlilik içeriklerini izlemeye, öğrencilerimi daha yakından tanımaya başladım. Kafamda parçalar yerine oturdu. Bu noktada başka bir şeyi daha fark ettim: İçerik üreticilerinin videolarına yapılan çirkin yorumlar vardı. Bunların bazıları 3. derece otizmlili çocukların ailelerinden geliyordu. Aileler “Siz nasıl DEHB’li olabilirsiniz? İlgi çekmek için yalan söylüyorsunuz!” yazıyorlardı. Toplumu-muzda bir çile yarışı var. Oysa otizmlili bireylerin de sessiz bir mücadelesi var. Net bir çare bulamasak da nöroçeşitli bireylerin güvenle görünür olabileceği, sığınabilecekleri bir liman yaratmak istedim.

■**Ünlem Kolektifi:** Öğrencilerden nasıl bir geri dönüş aldınız?

■**Ceren Hoca:** Aldığım geri dönüşler gayet olumlu. Kulübe katılmayanlar bile böyle bir şeye ihtiyaç duyulduğunu belirttiler. CAA’yı daha uygun hale getirme çabalarım ve yenilikler de olumlu yanıt aldı. Z kuşağının bu konuda bilinçli olması beni mutlu ediyor; Y kuşağının verebileceği tuhaf tepkileri vermiyorlar. Kulübümüz hem nörotipik öğrencilerin tutumlarını değiştirmesini sağlayacak hem de kendinde belirti görenlerin bunları keşfetmesine ve aileleriyle konuşabilmesine rahat bir ortam sunacak.

■**Ünlem Kolektifi:** Kulübün başvurusu geçen sene yapılmasına rağmen bu sene kuruldu. Nedenleri ve aştığınız zorluklar neydi?

■**Ceren Hoca:** Başvuruyu geçen sene yaptık ama süreç uzadı. Endişemiz fikirlerimizin kabul edilmemesi ya da Psikoloji Kulübü’nün alt topluluğu yapılmaktı. Biz bağımsız bir alan yaratmak istedik. Fikren karşı olunmadığı söylendi ancak prosedür uzadı. Sonuçta umduğumuzdan geç oldu ama ters bir durumla karşılaşmadık.

■**Ünlem Kolektifi:** Peki bu kulüp bünyesinde gelecek için etkinlikler ve çalışmalar açısından planlarınız var mı?

■**Ceren Hoca:** Önceliği özel gereksinimli yakını

olan arkadaşlarımıza vererek bilinçlendirme amaçlı konferanslar ve söyleşiler yapmayı düşünüyoruz. Takip ettiğim nöroçeşitli içerik üreticilerini de okulumuza davet etmek isteriz. Öncelikli amacımız, öğrencilerin yargılanmayacağı bir sosyal bir ortam oluşturmak. Örneğin; bireylerin çemberde oturup konuşma baskısı hissetmeden, yan yana kendi uğraşlarıyla ilgilenip aynı ortamı paylaşabileceği sosyal etkinlikler düzenleyebiliriz. Bu sayede sürekli iletişim kurma zorunluluğu olmadan sosyalleşebilirler.

■**Ünlem Kolektifi:** Şu an toplumumuzda nöroçeşitlilik farkındalığı hakkında ne düşünüyorsunuz?

■**Ceren Hoca:** Eskisine göre daha iyi ama eski neslin farkındalığı kulaktan dolma bilgilerle sınırlıydı. Otizmlili bireyleri ya insan içine hiç çıkamayan ya da durumu kompanse edecek bir süper zekâlar olarak görürlerdi. Günümüzde daha gerçekçi temsil örnekleri var. Mükem-

mel olmasalar da hiç olmasından daha iyidir.

■**Ünlem Kolektifi:** Farkındalığın gelişmemesi nöroçeşitli bireyleri nasıl etkiliyor? Farkındalığı geliştirmek için ne yapabiliriz?

■**Ceren Hoca:** İnsanlar bu konuyu duyduğunda karmaşık şeyler öğrenmeleri gerektiğini sanıp çekimser kalıyorlar. Türkiye şartlarında herkesin zihinsel yükü ağır olduğu için yeni bir kaygı alanı açmak istemiyorlar. Kaçırdıkları noktada ise bu durumun yakınlarında da olabileceği ve ilgilenmedikleri için yarın pişmanlık duyabilecekleri.

En büyük zorluk ise anlaşılammaktan doğan zihinsel yalnızlık duygusu. 1. derece otizmlili veya DEHB’li bireyler günü “maskeleyerek” geçiriyor. Onlar için tasarlanmamış bir dünyada ayakta kalmak için büyük bir mücadele veriyorlar. Onlara sürekli çabaların demek yerine toplumun çabalaması ve entegre olması gerekiyor.

Çözülme-yen sorunların artık suyu çıktı!

Yeni bir akademik yıla başlarken, Galatasaray Üniversitesi öğrencileri olarak kampüsümüzün kronikleşen fiziki sorunlarıyla bir kez daha yüz yüzeyiz. Yıllardır çözülme-yen altyapı problemleri, öğrencinin temel ihtiyaçlarına eğilmeyen “görüntü odaklı” yönetim anlayışıyla birleşince, kampüsümüz kelimenin tam anlamıyla dökülüyor. Ünlem olarak, yönetimin bütçeyi makyaja harcayan ve geçici çözümlerle günü kurtaran tutumuna karşı haklı sorularımızı sormaya devam ediyoruz.

“SU”POR SALONU YİNE TADİLATTA...

Hukuk Binası olarak bildiğimiz Coşkun Kırca Binası’nın eksi birinci katında yer alan spor salonumuz, son beş yılda tam üçüncü kez sular altında kaldı. Yıllardır süregelen rutubet ve su baskınları yüzünden okul döneminin büyük bir kısmını bitmek bilmeyen tadilatlarla geçiren bu alan için kalıcı çözüm artık bir zorunluluk. Dışarıdaki özel spor salonlarına binlerce lira dökmek istemeyen veya buna bütçesi olmayan sıra arkadaşlarımız, idarenin

çözüm bulamayışı nedeniyle mağdur oluyor. Salonun defalarca su basmasına rağmen altyapıya dokunmayan, ne zaman yenisinden açılacağına ve hangi iyileştirmelerin yapılacağına dair öğrencilere açıklama yapma gereği duymayan yönetime soruyoruz: Salonumuza ne zaman kavuşacağız?

YENİLENEN ZEMİN SINIFTA KALDI

Yaz dönemi sırasında Yiğit Okur binasından yemekhaneye uzanan zeminlerin bembeyaz bir

betonla kaplandığını fark etmemek elde değil. Ancak bu “yenileme” en ufak bir yağmurda sınıfta kaldı. Yemekhane ve Coşkun Kırca binalarının önünde, bir yağmurun ardından oluşan dev su birikintisi, asıl meselenin göz boyayan bir zemin makyajı değil, altyapı eksikliği olduğunu hepimize hatırlattı. Üstelik yol kenarlarına dökülen beyaz çakıl taşları, kampüsün doğal toprak dokusunu boğarak estetikten uzak, yapay bir görüntü kirliliği yaratıyor. Kampüsün ihtiyacı olan peyzaj hileleri değil, işleyen

ve öğrenciyi mağdur etmeyen bir altyapı.

2.5 YILLIK HAYALET: MÜHENDİSLİK BİNASI

Tüm bu makyajlama çalışmalarının ötesinde, kampüsün asıl kanayan yarası, orta yerde bir enkaz gibi duran Mühendislik Binası. Zaten fiziki olarak dar bir alana sıkışmış olan okulumuzda, kapladığı devasa alana rağmen tam iki buçuk yıldır tek bir kazma bile vurulmayan bu bina, kısıtlı hareket alanımızı gasp etmeye devam ediyor. Derslik yetersizliği yüzünden ders programları arapsaçına dönerken, öğrencilerin nitelikli eğitim hakkı bu inşaat yığınınına kurban ediliyor. Sürece dair öğrencilere hiçbir bilginin verilmemesi, üniversitemiz kriz çözme kapasitesizliğini ve şeffaflıktan uzak tutumunu bir kez daha gösteriyor.

Öğrencilerin nitelikli ve yaşanabilir bir kampüste eğitim görme isteği açıktır. Beyaz çakıl taşlarıyla veya sonu çözüme varmayan tadilatlarla geçiştirilemez. Ünlem olarak hatırlatıyoruz: Gerçek sorunlara kalıcı, akılcı ve şeffaf çözümler üretilene kadar bu soruları sormaya, kampüsümüzü savunmaya devam edeceğiz!

Bizden önce buradaydılar

Kampüste hepimizin ihtiyacı olduğu gibi, hayvan dostlarımızın da bizimle dayanışmaya ihtiyacı var. Geçtiğimiz günlerde kampüsümüzden bir kedi araba çarpması sonucu hayatını kaybetti. Bu olay hepimizi derinden üzerken kampüsümüzde patili dostlarımız için yapabileceklerimizi de bize hatırlatıyor. Konuyla ilgili Galatasaray Üniversitesi Sokak Hayvanlarını Koruma Kulübü'nden bir arkadaşımız ile konuştuk.

Öncelikle ister kulüpte aktif üye olun ister olmayın, mama dağıtım günlerini takip ederek siz de mama dağıtım gönüllüsü olabilirsiniz. Mamalar, kulübün yürüttüğü konferans faaliyetlerinde edindikleri sponsor gönüllüler tarafından karşılanıyor.

Arkadaşlarımız sadece

beslenmeleri ile değil, aynı zamanda veteriner süreçleri ile de kulüp ilgileniyor! Bu tedavi ücretlerine yardımcı olmak isteyenler, @gsusokakhayvanlari Instagram hesabını takip ederek paylaşılan tedavileri takip edebilir ve DM üzerinden kulübe yardımcı olabilirler ayrıca kulübün stantlarını takip ederek sattıkları ürünleri bağış amaçlı alabilirsiniz.

Geçmişte öğrenciler ve akademisyenler dayanışma ile bu faaliyetleri sürdürürken GSÜSHKK'nin kurulmasıyla birlikte kampüsteki hayat da daha düzenli hale geliyor. Bu süreçte bazı zorlukları bize aktaran arkadaşımıza, geçen sene mama istasyonlarını değiştirmek isteyen ve kedileri uzaklaştırmak isteyen yönetimle gerçekleştirdikleri mücadeleyi sorduğumuzda

şöyle cevap verdi:

“Bizim amacımız yönetime anlaşmazlık çıkarmak değildi. Bizler belki bu okulda 5-6 yıl kalıyoruz ama bizden çok önce onlar buradaydı ve bizden sonra da burada olacaklar. Onların alıştığı düzenin bozulmasını istemedik ve daha görünür olmak istedik. Alerjiniz olabilir, belki en sevdiğiniz hayvan kedi değildir, belki sadece sevmiyorsunuzdur; ama onların da bizler gibi kampüsün birer bireyleri olduğunu bilmek, nasıl bizim bir düzenimiz varsa onların da öyle bir düzeni olduğunu bilmek, onlara öyle davranmak her olgun insanın sorumluluğudur. Sizlerin her türlü endişesini ve korkusunu da anlayarak onlarla ilgili her konuda yardımlaşmak için buradayız. Mesela kedileri yemekhanede beslememe

kuralımız var; çünkü bu, onlar için hem faydalı değil hem de şikâyetlere sebep veriyor. Bu konuda herkes hassas davranırsa hem bizim mama istasyonlarımız amacına ulaşmış olur hem onlar bizim alanımıza saygı duymuş olur. Biz alıştırmazsak onlar kendi istasyonlarında yiyeceklerdir, böylece kampüste de kedilerle ilgili şikâyet ya da onları uzaklaştırma talebi ile mücadele etmek zorunda kalmamış oluruz.”

Kampüsümüzün patili dostlarıyla mama dağıtımlarına katılarak, ister tedavi süreçlerine destek verebiliriz. Kampüste emek veren ve tüm fedakârlıklarıyla kampüsümüzde faaliyet gösteren Galatasaray Üniversitesi Sokak Hayvanlarını Koruma Kulübü'ne yürekten teşekkür ederiz.

Geçtiğimiz dönem kampüste patili dostlarımız için eylemdeydik

Gıda kolektifi seninle!

Gıda Adaleti Kolektifi, öğrencilerin gıdaya erişim sorunlarını görünür kılmak ve bu sorunlara karşı dayanışma mekanizmaları geliştirmek amacıyla bir araya gelen bir oluşum. Ünlem'in 7 Nisan 2026 tarihli 19. sayısında, Kolektifin oluşum sürecinde yer alan Cemil Yıldızcan ile bir röportaj gerçekleştirmiştik. Kolektif, öğrencilerin deneyimlerinden ve gıdaya erişim üzerine yürütülen araştırmadan besleniyor. Öğrencilerin öğün azaltması, ekonomik nedenlerle sağlıklı ve yeterli beslenememesi, yemekhane fiyatları ve yemeklerin niteliği, yurtlarda yemek hazırlamanın zorlukları gibi birçok meseleyi ele

alıyor. Kısacası Gıda Adaleti Kolektifi, “Ne yiyeceğim?” sorusunun yalnızca kişisel bir sorun olmadığını, öğrencilerin birlikte tartışabileceği ve değiştirmek için yan yana gelebileceği ortak bir mesele olduğunu söylüyor. Yeterli ve sağlıklı beslenme hakkının eğitim hakkının ayrılmaz bir parçası olduğunu düşünen tüm sıra arkadaşlarımızı Gıda Adaleti Kolektifine katılmaya davet ediyoruz. Konuşacak, paylaşacak ve birlikte yapacak çok şeyimiz var!

Kimse güvende değil

Ünlem'in 23. Sayısında değindiğimiz “Aile ve Nüfus On Yılı” projesi, “Ailem Güvende” operasyonu ile yeni bir boyuta geçti. AKP iktidarının gerici politikaları, yurttaş makbul gördükleri hayatı empoze etmesiyle derinleşiyor.

12 Eylül 2026 günü başlayan “Aile Nüfusu On Yılı” kapsamında yapılan, LGBTQI+ bireyleri ve aktivistleri hedef alan “Ailem Güvende” operasyonunda en az 162 kişi gözaltına alınırken 9 dernek, 13 işletme ve en az 71 sosyal medya hesabı hakkında adli soruşturma başlatıldı. Türkiye'nin ilk LGBTQI+ derneği olan Kaos GL, Ünükuir ve üniversite kulüpleri hedef alındı. Sadece kamusal hayatta kuir bireylerin görünürlülüğü engellemekle kalmayan bu ayrıştırıcı zihniyet, sosyal medyadaki LGBTQI+ dayanışması ve örgütlenmesini de bir tehdit olarak algıladı. Sadece kuir aktivizm hesapları değil, aynı anda LGBTQI+ kimliklerini rahatça ifade eden bireylerin de hesaplarına erişim engelleri geldi. 15 ili kapsayan bu ayrıştırıcı gözaltı ve soruşturmalara tepki olarak İstanbul ve Ankara'da toplanan LGBTQI+ aktivistler ise hukuksuz şekilde polis müdahalesi ve gözaltılara maruz kaldı. İstanbul'daki yürüyüşlerde BirGün muhabiri Sarya Toprak ve Gürcistan'daki LGBTQI+ ile ilgili yaptığı haberi Kaos GL'de yayımlanan Tuğba Tekerek de bu kanunsuz gözaltılarının hedefi haline geldi. Sarya Toprak'la beraber 105 kişi tahliye olurken Tuğba Tekerek ve diğer aktivistler tutuklandı.

Kuir bireylerin yaşam alanlarını, örgütlenmelerini ve varlıklarını kriminalize ederken çocukların güvenliğini tehdit

ettiği bahanesine sığınılıyor. Toplumu kendi gerici emelleri doğrultusunda dönüştüren faşist Saray rejimi, “müstehcenlik” adı altında nefreti örgütleyerek [sistematikleştirerek] iktidarının geldiği boyutu tekrar gösterdi.

AİLENİZ ŞİMDİ GÜVENDE Mİ?

Toplumsal hayatta sistematik olarak dışlanan, kimliğinden dolayı işe alınamadığından intihara veya seks işçiliğine süreklenen, kendi evlerinde bile güvende hissetmeyen kuir bireylerin dayanışması; devletin kutsallaştırdığı aile kurumuna kadınlara şiddet uygulayan tecavüzcülerden ve tacizcilerden, çocukları istismar eden tarikat ve cemiyetlerden, kız kardeşlerimizin soruşturulmayan katillerinden daha büyük bir tehdit midir?

Özellikle geçen günlerde Bilal Erdoğan'ın Diyarbakır ziyaretinde, üzerinden 2 yıl geçen ve hala cinayetindeki adaletinin sağlanmadığı Rojin Kabaiş'in babasının onunla konuşma çabası üzerine sırtını dönüp gitmesi bu soruyu pekiştiriyor. Rojin'in katilleri hala aramızda özgürce dolaşırken neden LGBTQI+ bireylerin özgürlüğü ellerinden alınıyor?

Bütün bunlar net bir fotoğrafı ortaya koyuyor. Aile kavramıyla meşrulaştırılmış politikalarla bizleri karanlığa sürükleyen tek adam rejimi; tacizcilerin, tecavüzcülerin, kadın katillerinin en büyük güvencesi olmayı başarıyor. Sadece kimlikleri yüzünden en temel hakları ve özgürlükleri bile sorgulanmaya açık LGBTQI+ bireyler ise gün geçtikçe daha güvencesiz bir yaşama doğru sürükleniyor. Mücadele alanlarımız bağımsız ve parçalı dağınık değildir. Sen ben biz birbirimizin çaresiyiz!

Sıra arkadaşımıza yazıyla ilgili fikirlerini sorduk, burayı kampüs olarak hep birlikte doldurduk:

Kampüs buna nasıl bakıyor?

Hukuki olarak suç olmayan durumların suç şeklinde ifade edilmesine alıştık. Bu rejim, zaten Türkiye şartlarında zor hayatta kalan, ötekileştirilmiş insanların hayatını yaşanılmaz hale getirdi. Sistematik olarak insan sıfatından uzaklaştırılan bireyleri suçlu ilan etmekten utanmadılar. Sokakta yürümekten çekinmeyi, yarına sağ çıkar mıyız diye düşünmeyi normalleştirmişken; bir de kimin suçlu olup olmadığı konusunda bizimle oynuyorlar. Toplumsal rızasını uzun süre önce kaybeden iktidar, baskı araçlarıyla kendilerine tehdit olan renkleri ortadan kaldırmak için her türlü yola başvuruyor. Sandık gününü beklemek yerine, rejimden kurtulmayı örgütleyen bir muhalefet için eyleme geçen her formu ortadan kaldırmaya çalışmak, bu

iktidarın vazgeçilmez politikası oldu. Şimdi tam olarak sonuç ne? Bu ülkede kaç kişi evine giderken güvende hissediyor? Sokakta yürürken kaç kere arkanıza bakıyorsunuz? Sonuç şu, sokaktan suçlular yerine birbirine sahip çıkan dostları ayıkladığınız için kimse pek de güvende değil. Bize belli grupları hedef gösterip halk birlik ve beraberliğini bozmak olduğunu anlatmayı es geçtiler. Ama eminim ki bir gün bir nefret suçuna kurban gittiğim zaman; Bilal Erdoğan bunun açıklamasını anneme yapacaktır, tıpkı Rojin'in babası Nizamettin Kabaiş'e yaptığı gibi. Bu yazı sizin için bir şeyleri netleştirdiyse sıra arkadaşının elinden tut -ya da öp- ki sıradaki o bu şu olmasın, biz olarak hareket edelim.